

21 Ιουλίου 2013: Πάμε Καστανοῦσα!

- Μπρά! Τί γίνεται ἐδῶ; Πρὸς τὰ ποῦ πάει ὁλος αὐτός ὁ κόσμος; Καί τί θέλουν τόσα αὐτοκίνητα πάνω στό βουνό;

- Πηγαίνουν στὰ Ἐγκαίνια τῆς κατασκήνωσης! Λίγο πιό πάνω ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Καστανοῦσα Σερρῶν, σέ ὑψόμετρο περίπου 600 μέτρα, ὁλοκληρώθηκε φέτος μία νέα κατασκήνωση ἀρρένων! Καί σήμερα εἶναι τὰ Ἐγκαίνια.

- Καί γιὰ ποιούς χτίστηκε αὐτή ἡ κατασκήνωση;

- Γιά ὅλα τὰ παιδιά πού θέλουν νά ἔχουν θεμέλιο στή ζωὴ τους τὸν Χριστό καί τό Εὐαγγέλιο.

- Πάμε κι ἐμεῖς νά δοῦμε;...

- Νά, ἀπὸ ἔδῳ δείχνει ἡ ταμπέλα... «Κατασκήνωση Ο.Χ.Α. Ἀπολύτρωσις».

- Πῶ πῶ! Τί ὠραία πού εἶναι! Ἀπὸ πέτρα εἶναι φτιαγμένα ὅλα!

- Καί τί ὠραῖο ἀμφιθέατρο... Τί κόσμος, πόσα παιδιά... μικρά καί μεγάλα!

- Σσςς! Ξεκινάει ὁ Ἀγιασμός...

«Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου», ἡ

φωνὴ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακαρίου ἀντιλαλεῖ σέ ὅλο τό Μπέλες.

Μετά τὸν Ἀγιασμό καί τὸν χαιρετισμό τοῦ Μητροπολίτη, ὁ κ. Εὐ. Δάκας, ὁ ἀρχηγός τῆς κατασκήνωσης, μίλησε γιὰ τὴν προσπάθεια πού γίνεται στὴν κατασκήνωση νά ζοῦμε ὅλα τὰ παιδιά μαζί τὴν χριστιανικὴ ζωή, ὅπως μᾶς δίδαξε ὁ πατὴρ Αὐγουστῖνος καί οἱ διδάσκαλοί μας. Τὸν λόγο πῆρε στή συνέχεια ὁ κ. Γ. Μυτιληναῖος, συντονιστὴς τῆς κατασκήνωσης. Περιέγραψε μέ λεπτομέρειες τίς ἀντικειμενικὲς δυσκολίες ἀλλὰ καί τίς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ὅλων αὐτῶν πού ἐργάστηκαν, ὥστε νά λειτουργήσει φέτος γιὰ πρώτη φορά ἡ κατασκήνωση. Οἱ κατασκηνωτὲς τοῦ Λυκείου μέ πολύ ἐνθουσιασμό τραγούδησαν παλιούς κατασκηνωτικὸς ὕμνους: «Εὐωδία Χριστοῦ», «Στάδιον Εὐσεβείας», ἀλλὰ καί τὸν φετινὸ ὕμνο «Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ». Τέλος, ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότη-

τος, κ. Σ. Ξανθόπουλος έκανε μία αναδρομή στο παρελθόν και στις πρώτες κατασκηνώσεις των νέων τής Άδελφότητος «Απολύτρωσις».

Άκολούθως, όλος ό κόσμος μέ επικεφαλής τόν Μητροπολίτη καί τή συνοδεία του κατευθύνθηκε πρός τήν Πλατεία των Εϋεργετών. «Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων, τας ψυχάς των δούλων σου, Σώτερ, ανάπασον...», έψαλε όλος ό κόσμος έπιμνημόσυνη δέηση γιά τούς δύο μεγάλους Εϋεργέτες τής κατασκήνωσης, καί ό πατήρ Μιχαήλ Κόνιας μās μίλησε γιά τή ζωή καί τό έργο τους. Κι ήταν μεγάλη ή συγκίνηση όταν αποκαλύφθηκε ή έπιγραφή πάνω στο σεμνό μνημείο: «Είς μνήμην Στεργίου Ν. Σάκκου, Διδασκάλου τής Άδελφότητος, Πausανίου Κουτλεμάνη, Συντονιστοϋ τής Κατασκήνώσεως, άνθ' ων ήμιν προσήνεγκον».

Στή συνέχεια οί καλεσμένοι πέρασαν από τίς σκηνές, όπου έγινε έπιθεώρηση καί τέλος όλοι μαζί κατευθυνθήκαμε πρός τό ήρώο γιά τήν αναφορά καί τήν ύποστολή τής σημαίας. Τό κλείσιμο τής εκδήλωσης ακολουθήσε δεξίωση, όπου προσφέρθηκαν εκλεκτά έδέσματα. Ή

χαρά καί ό ένθουσιασμός ήταν ζωγραφισμένα στα πρόσωπα όλων μας.

-Καί όλα αυτά πώς γίνηκαν; Μέ μεγάλες δωρεές;

-Όλα αυτά πού βλέπεις έγιναν από αυτούς πού βλέπεις γύρω σου. Άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο πρόσφεραν καί προσφέρουν, όσο μπορεί ό καθένας. Κάποιοι τήν προσωπική τους εργασία καί άλλοι πολλές φορές κι από τό ύστέρημά τους. Είναι καί μικρά παιδιά δωρητές σ' αυτό τό έργο. Καί οί παιδικοί κουμπαράδες τους, πού έγραφαν «Φέτος πāμε Καστανούσα!», έκαναν τό όνειρο πραγματικότητα!

Θαυμαστός ό Θεός γιά τά θαύματα πού έπιτελεί... Θαύματα, πού στρέφουν εύγνώμονα τίς καρδιές μας σέ Έκείνον..., πού μās φιλοτιμοϋν νά εργαζόμαστε γιά τή δόξα Του.

Διδάσκαλε μας Στέργιο, θεΐε μας Πausανία, πρεσβεϋετε στον παντεπόπτη Κύριο: «Σώσον, Κύριε, τον λαόν Σου...» καί φύλαγε ιδιαίτερα τήν νεολαίαν Σου...

Τ.Χ.

“ΤΟΥ ΓΑΡ ΘΕΟΥ ΕΙΜΙ ΕΓΩ”

Κατασκήνωση 2013

Μετάγγιση ζωής ἀληθινῆς στίς φλέβες τῆς ὑπαρξῆς μας εἶναι στ’ ἀλήθεια ἡ ζωή τῆς κατασκήνωσης. Ἀντληση νεροῦ ζήδωρου ἀπ’ τό φρέαρ τό αἰώνιο καί ἀνόθευτο πού μᾶς ἀνανεώνει μετά ἀπό τήν πορεία στίς ἀνδρες στέπες τοῦ κόσμου μας. Ἐπαναπροσανατολισμός τῆς πρύμνης τοῦ πνευματικοῦ μας σκάφους πρὸς τό λιμάνι τῆς αἰωνιότητος. Ἐνσταλάζει στίς ψυχές μας τό νέκταρ τῆς Ὁρθόδοξης πνευματικότητος καί προσφέρει ἀληθινὴ κοινωνία προσώπων καί φιλία γνήσια στήν ἀφιλία τῶν καιρῶν. Σφραγίζει ἀνεξίτηλα τὴ ζωὴ ἢ συγκλονιστικὴ ἐμπειρία νὰ ἀνακαλύπτεις τόν Θεό, πού σοῦ ἀποκαλύπτεται σέ κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς καί διαποτίζει κάθε ἐκδήλωση τῆς ἡμέρας.

Μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς εὐλογίες τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακαρίου, ἡ ἀγκαλιά τῆς Καστανούσας καί ἡ πλαγιά τῶν Ποροίων φιλοξένησαν καί φέτος γιὰ δύο μῆνες τὰ νιάτα χριστιανικῶν ὁμᾶδων καί κατηχητικῶν τῆς Θεσσαλονίκης καί ἄλλων πόλεων.

Μαθητές καί φοιτητές ἀλλὰ καί ὥριμοι ἄνδρες σέ ἑπτὰ περιόδους χάρηκαν τίς ὁμορφιές τῆς Καστανούσας καί ἀπόλαυσαν τό γάργαρο νερό τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στήν καινούργια δική τους κατασκήνωση, ἀπὸ τίς 5 Ἰουλίου μέχρι τίς 13 Αὐγούστου.

Στὰ Πορόια, ἀπὸ 17 Ἰουνίου ὡς 13 Αὐγούστου, σέ ἑξὶ τριήμερα Κυριῶν, δύο περιόδους Ἐπιστημόνων καί πέντε περιόδους παιδιῶν (ἀπὸ μαθήτριες Δημοτικοῦ ὡς Φοιτήτριες) 2.500 ψυχές πέρασαν μέρες ξενοιασιάς καί πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ.

Τέλος, στὴ Ν. Φώκαια Χαλκιδικῆς στό τετράημερο 25-28 Αὐγούστου γράφτηκε ὁ ἐπίλογος τῆς κατασκηνωτικῆς μας διακονίας. Ἐκατὸ οἰκογένειες, γονεῖς καί παιδιὰ, περίπου 550 ἄτομα, ἔζησαν τὴν εὐλογία μιᾶς ἀδελφικῆς πρωτοχριστιανικῆς κοινωνίας.

Τό φετινὸ σύνθημα τῆς Κατασκήνωσῆς μας, «Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ», ἦταν ἐμπνευσμένο ἀπὸ μία ὑπέροχη μορφή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τόν Ἰωσήφ τόν γιό τοῦ Ἰακώβ, πού ἡ Ἐκκλησία μας τοῦ χάρισε τὴν προσωυμία Πάγκαλος γιὰ νὰ τονίσει τὴν ὁμορφιά τῆς ψυχῆς του. Τό τραγοῦδι ὁλόκληρης τῆς ὑπαρξῆς του μέσα στίς θύελλες πού τόν βρῆκαν ἦταν: ὁ Θεός εἶναι δικός μου καί ἐγὼ εἶμαι τοῦ Θεοῦ, «τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ».

Δέν εἶναι λόγια πού ξεστομίζονται εὐκολα καί ἐπιπόλαια. Εἶναι μία ὁμολογία ἢ ὁποία ἀπαιτεῖ ἓνα ὑπόβαθρο, προϋποθέτει μία οὐσιαστικὴ, βιωματικὴ σχέση μέ τόν Θεό, καί ἔχει ὡς ἀντίκρουσμα μία ζωὴ ἀνάλογη μέ τό θέλημά του, ἓναν ἀγῶνα ἀνυποχώρητο γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν του. Τό μελετήσαμε, τό σπουδάσαμε καί φεύγοντας τό κλείσαμε στήν καρδιά σάν προτροπὴ καί παρακαταθήκη τῆς ἀγαπημένης μας κατασκήνωσης γιὰ τόν ἀγῶνα ὅλης τῆς χρονιάς.

ΜΕΤΑΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΗ

Οι σκηνές είχαν πλέον κλείσει. Ήπρεπε νά πάρουμε τόν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τό καλοκαιράκι μετροῦσε τίς μέρες του, σέ λίγο ἔμπαινε φθινόπωρο. Ἡ κοινή ὁμαδική ζωή εἶχε λάβει τέλος. Ἀπό ὅδω καί πέρα ὁ καθένας μονάχος του.

Μαζεύαμε τίς ἀποσκευές κι ὅλοι ἔπαιρναν κάτι μαζί τους ἀπ' αὐτόν τόν τόπο. Κάτι γιά τόν δρόμο, γιά τόν χειμῶνα, γιά τήν ξενιτειά. Πιά τό μετά.

Φεύγοντας κι ἐγώ πήρα μαζί μου ἕναν ζωγραφικό πίνακα. Δέν χωροῦσε, ἀλλά τόν στρίμωξα μέσα στά πράγματά μου, γιατί τόν ἤθελα ὅπωςδήποτε. Ἐναν πίνακα κι ἕνα λουλούδι. Αὐτά χρειάζονται γιά τό μετά.

«Ἔτσι», εἶπε σ' ἕνα μάθημα ἡ ἀρχηγός, «ζωγράφισε ἕνας ζωγράφος τήν εἰρήνη. Ὅλες οἱ ἄλλες ζωγραφίες, ἐρχόταν κάποια στιγμή πού ἔχαναν τή γαλήνη. Τά παιδιά, ἄς ποῦμε, πού ζωγράφιζε νά παίζουν εἰρηνικά, μετά ἀπό λίγο μάλωσαν. Πῆρε, λοιπόν, κι αὐτός κι ἔκανε ἕνα πουλάκι νά τραγουδάει ἀμέριμνα πάνω στό κλαδί του, πλάι στά ὀρμητικά νερά τοῦ χειμάρρου. Νά, ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, πού δέν τήν τρομάζει τίποτε· οὔτε ὁ πάταγος τῶν ὑδάτων οὔτε ὁ παφλασμός τῶν θλίψεων οὔτε ὁ ὀρυμαγδός τῶν προβλημάτων. Γιατί ἡ εἰρήνη αὐτή εἶναι ἀσάλευτη τόσο πού δέν τό βάζει ὁ νοῦς. "Εἰρήνη σᾶς δίνω, τή δική μου εἰρήνη, ὄχι ὅπως ὁ κόσμος σᾶς δίνει".

Κι ἂν φαντασθοῦμε αὐτή τήν εἰρήνη σάν ἕνα καταπράσινο λιβάδι», συνέχισε, «καθώς ἡ βροχή τοῦ ἐλέους πέφτει ἐκεῖ εὐεργετικά, φυτρώνει ἕνα πανέμορφο λουλούδι, ἕνα σπάνιο ἀγγιολούλουδο, ἡ χαρά, πού εἶναι κι αὐτή δωρεά καί εἶναι ἀναφαίρετη. "Τή χαρά πού σᾶς δίνω δέν μπορεῖ κανεῖς νά σᾶς τήν πάρει"».

Αὐτά τά δυό, τήν εἰρήνη καί τή χαρά, αὐτά θέλω. Αὐτά ἔζησα ἐδῶ, αὐτά θέλω μαζί μου νά πάρω, αὐτά ἔχω νά μοιράσω στόν κόσμο πού ζητιανεύει. Καί ζητιανεύουν πολλοί. Πραγματική ἐπατεία.

Δέν εἶχα ὑπολογίσει τήν τόση φτώχεια, τήν τόση ἀνάγκη. Ὅπως κι ὁ κόσμος δέν ὑπολόγισε τόν τόσο πλοῦτο, τήν τόση περίσσεια πάνω στίς πλαγιές ἢ στίς ἀκρογιαλιές, παντοῦ ὅπου ἔχει στηθεῖ ἡ σκηνή τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων, σέ κάθε χριστιανική κατασκήνωση.

Δύο ἄγνωστες λέξεις. Ἡ εἰρήνη εἶναι γνωστή πιά μόνο σάν τό ἀντίθετο τοῦ πολέμου κι ἡ χαρά μόνο

σάν τό αντίθετο τῆς λύπης. Σάν βίωμα τῆς ψυχῆς οἱ ἔννοιες εἶναι ἄγνωστες, σάν δῶρα θεϊκά, σάν κατασκηνωτικές ἐμπειρίες. Αὐτή ἡ δεύτερη σημασία τους περιέπεσε σέ ἀχρηστεία στήν ἐποχή μας, θά σημειώνουν στό μέλλον τά λεξικά. Ἀπορροφήθηκε, φαγώθηκε ἀπ' τῆς ἱσχνές ἀγελάδες τῶν ἡμερῶν μας. Ἀπό τό ἄγχος ἡ εἰρήνη, ἀπό τήν κατάθλιψη ἡ χαρά.

Ἡ κατασκήνωση εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα συνάντηση μέ τόν Χριστό. Ἡ εἰρήνη καί ἡ χαρά εἶναι τά δῶρα του σέ ὅλους αὐτούς πού θέλησαν νά κάνουν μαζί του διακοπές μέσα στό καλοκαίρι. Καί τό μετά: Ἡ μετακατασκηνωτική μας πορεία δείχνει αὐτή τή συνάντηση. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔζησε ἔστω γιά λίγο κοντά στόν Χριστό αὐθόρμητα κάνει μία τριπλή κίνηση. Ἐπιστρέφοντας στό σπίτι του πρῶτα-πρῶτα δέν σταματάει νά διηγεῖται παντοῦ τά μεγαλεῖα πού ἐποίησεν ὁ Θεός στή ζωή του. Ὑστερα, μετά τήν κατασκήνωση ἐπιστρέφει στόν ἑαυτό του. Ξέρει ὅτι ἐκεῖ ἔγινε καλά. Πιά νά συνεχίσει καί μετά νά εἶναι ὑγιής, ξέρει ὅτι δέν πρέπει νά θέλει νά ἁμαρτάνει. Καί τέλος, ἐπιστρέφει στούς ἄλλους πού λυγίζουν, στούς ἀδελφούς του, νά τούς στηρίξει.

.....
Ὁ φθινοπωρινός ἀγέρας δυνάμωσε. Βοή, ταραχή γύρω μου. Ἀκούω ὅμως καλά, εὐδιάκριτα μέσα μου ἐκεῖνο τό μακρινό μελωδικό τραγούδι στήν ἄκρη τοῦ χειμάρρου. Τά σύννεφα βαραίνουν, σκοτεινιάζουν. Ξεχωρίζω ὅμως καλά μέσα στήν ὁμίχλη. Ἐκεῖνο τό πανέμορφο ἀγγιολούλουδο ἀκόμα ὑπάρχει μέσα στήν ἐρημιά, στήν ἀγριάδα, στή σκοτεινιά. Δέν μπόρεσε νά τό ξεριζώσει κανένας.

Ζ.Γ.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΗ' - Ἀρ. φύλλου 812-813
Αὐγουστος - Σεπτέμβριος 2013

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἑλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδᾶ 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRG RAA